

Sygn. akt I Ca 337/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2014r.

Sąd Okręgowy w Zamościu I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący:	SSO Teresa Bodys
-----------------	------------------

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2014 r. w Zamościu

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa (...) F. z siedzibą w K.

przeciwko M. B.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim

z dnia 11 czerwca 2014 r. sygn. akt I C 167/14

oddala apelację

Sygn. akt I Ca 337/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Tomaszowie Lubelskim oddalił powództwo (...) F. z siedzibą w K. o zapłatę od M. B. kwoty 1557,36 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 sierpnia 2013r.

W uzasadnieniu wyroku Sąd pierwszej instancji wskazał, że strona powodowa uzasadniając pozew odwołała się do umów sprzedaży wierzytelności z 28 marca 2013r. dających jej legitymację do wytoczenia powództwa przeciwko pozwanemu i zobowiązania pozwanego względem poprzednika prawnego powoda z tytułu umowy usług telekomunikacyjnych.

Zdaniem Sądu powód nie udowodnił swojego roszczenia po myśli art. 6 kc w związku z art. 3 kpc i 232 kpc.

W przedłożonej przez stronę powodową umowie cesji z dnia 28 marca 2013 roku na rzecz powoda nie została wskazana wierzytelność wobec pozwanego, zaś jej treść wskazuje, iż jej integralną częścią był załącznik do umowy – lista wierzytelności, którego to załącznika strona powodowa nie przedłożyła. Nie przedłożono również jakiegokolwiek umowy szczegółowej obejmującej przelew omawianej wierzytelności ani też dowodu zapłaty ceny nabycia wierzytelności stanowiącej warunek jej skutecznego nabycia. Wskazane przez stronę powodową umowy odwołują się do przelewu wierzytelności w rozumieniu art. 509 k.c. Powód nie przedłożył także dowodu na okoliczność zawiadomienia pozwanego o dokonanej cesji wierzytelności.

Strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć jednak wypada, iż strona powodowa nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanemu, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie.

Apelację od powyższego wyroku z zachowaniem ustawowego terminu **wniósł powód**. Zaskarżając wyrok w całości apelujący zarzucił Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie rażące naruszenie prawa procesowego – art. 233 § 1 kpc poprzez zaniechanie rozpoznania całego materiału zgromadzonego w sprawie i przyjęcie, że powód nie wykazał skutecznego nabycia wierzytelności i posiadania legitymacji procesowej do dochodzenia od pozwanego jako dłużnika roszczeń szczegółowo opisanych w pozwie, a nadto Sąd nie uwzględnił dowodów z kompletnej dokumentacji dotyczącej przelanej przez operatora telefonicznego na rzecz powoda wierzytelności.

Kolejny zarzut to naruszenie art. 232 kpc w związku z art. 227 kpc i 6 kc wskutek nieuwzględnienia wniosków dowodowych, w tym wniosku o zobowiązanie operatora telefonicznego do potwierdzenia nabycia przez powoda wierzytelności przysługującej powodowi wobec pozwanego.

Apelant zarzucił nadto naruszenie przez Sąd przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 509 kc w związku z art. 65 § 2 kc poprzez błędną wykładnię przywołanych przepisów i przyjęcie, że powód nie wykazał nabycia dochodzonej wierzytelności, gdy tymczasem powód przedłożył stosowną umowę cesji.

Kolejny zarzut dotyczy art. 512 kc poprzez niezastosowanie tego przepisu oraz art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne poprzez niezastosowanie tego przepisu.

Wskazując na powyższe zarzuty apelant wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wydanie orzeczenia uwzględniającego powództwo, a nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego za obie instancje.

Żądanie ewentualne to uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy w Zamościu zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie i wszystkie zarzuty dotyczące dopuszczenia się przez Sąd Rejonowy w Tomaszowie Lubelskim naruszenia w niniejszej sprawie przepisów prawa materialnego bądź procesowego są chybione.

Analiza treści pozwu i dołączonych do pozwu dowodów dowodzi prawidłowej ocenie przez Sąd pierwszej instancji tak treści pozwu jak i dołączonych do pozwu dokumentów. Trafnie uznał Sąd meriti, że strona działająca w sprawie z profesjonalnym pełnomocnikiem winna przedłożyć Sądowi w myśl art. 6 kc i 232 kpc dowody tak na wykazanie legitymacji procesowej powoda w tejże sprawie, skutecznego nabycia wierzytelności od poprzednika prawnego w drodze cesji wierzytelności, wysokość cesji wierzytelności i datę jej wymagalności dla potrzeb ustalenia zasadności dochodzonej należności głównej jak też odsetek.

Analiza materiału zgromadzonego w sprawie poczynając od wadliwości samego pozwu i wydania przez Sąd Rejonowy w Lublinie postanowienia o braku podstaw do żądanego przez powoda wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (vide: postanowienie Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny z dnia 20 grudnia 2013r. w sprawie VI Nc-e 2007794/13), poprzez wezwanie przez Sąd Rejonowy w Tomaszowie Lubelskim (któremu wg właściwości została przekazana niniejsza sprawa) – do uzupełnienia braków formalnych pozwu (vide: wezwanie z dnia 1 kwietnia 2014r. k. 9) po treść załączników dołączonych do pozwu Sąd stwierdza, że pełnomocnik powoda nie dołożył aktu należytej staranności w skompletowaniu dokumentów dołączonych do pozwu, którym powód wnioskował nadanie charakteru dowodów z dokumentów.

Słusznie wskazał Sąd pierwszej instancji, że przedłożona umowa cesji wierzytelności z dnia 28 marca 2013r. została złożona w niepełnej treści, nie wskazywała wierzytelności wobec pozwanego, nie zawierała listy wierzytelności nabytej

sporną umową cesji. Nadto złożone do pozwu dokumenty nie zawierają dowodu zapłaty ceny nabycia wierzytelności co bezspornie stanowi warunek konieczny skutkujący nabycie wierzytelności po myśli art. 509 w związku z § 3 pkt. 1 i 3 umowy cesji. Strony umowy określiły bowiem odpłatny charakter umowy sprzedaży wierzytelności i określiły, iż do chwili zapłaty ceny ugodzonej umową wierzytelność przysługuje zbywcy (vide: k. 29 – 30).

Przedmiotowa umowa w § 14 wymienia wszystkie załączniki określające jej treść lecz jak słusznie podkreśla Sąd pierwszej instancji powód owych załączników nie przedłożył.

Trafnie więc wywiódł Sąd pierwszej instancji, iż powód nie udowodnił swojego roszczenia. Nie było rzeczą Sądu w niniejszym procesie opierającym się na pełnej zasadzie kontrydiktoryjności poszukiwać dowodów, czy też zobowiązywać profesjonalnego pełnomocnika strony do złożenia brakujących dokumentów. Nie są to bowiem braki w rozumieniu art. 130 kpc lecz braki w zakresie dowodów, a te spoczywają na stronie, która wywodzi skutki prawne ze swoich twierdzeń.

Nie można też uznać za trafne uzupełnienie dowodów w postępowaniu apelacyjnym i na tych dowodach opierać swoje żądanie w postępowaniu odwoławczym, co usiłuje czynić strona apelująca.

Zasadą płynącą z treści art. 382 kpc jest to, że Sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu w pierwszej instancji. W oparciu o uzupełnione postępowanie dowodowe jedynie wówczas, gdy potrzeba powołania się na nowe dowody pojawiła się później. O nowości dowodu w rozumieniu art. 381 kpc możemy mówić wówczas, gdy strona określonego dowodu nie mogła zgłosić przed Sądem pierwszej instancji. Nie jest „nowością” dowód, który istniał gdy Sąd pierwszej instancji rozpoznawał sprawę i był znany stronie, a nie został złożony z przyczyn leżących po stronie opierającej swoje powództwo między innymi na danym dowodzie, bądź gdy zasadność powództwa winna być oceniana między innymi w oparciu o taki dowód.

Nie można skutecznie uczynić zarzutu Sądowi naruszenia art. 233 kpc i brak wszechstronnej oceny dowodów, których strona nie przedkładała i na nich opiera powództwo.

Należy też podkreślić, że zamieszczone w pozwie sformułowanie cyt.: „...w celu pozyskania szczegółowych informacji w niniejszej sprawie należy kontaktować się pod numer (...)” (vide: k. 5) nie mieści się w żadnych zasadach procesowych.

Uszło uwadze pełnomocnikowi strony powodowej, że postępowania sądowe obwarowane są reżimem nakreślonym przepisami prawa, a taka informacja czy też polecenie nie mieści się w kanonie norm prawa procesowego, w tym dowodowego.

Także chybiony jest zarzut naruszenia art. 232 kpc w związku z art. 227 kpc i 6 kc przez Sąd pierwszej instancji. Przerzucenie na Sąd poszukiwania dowodu z dokumentów w trybie art. 248 kc, gdy dowody te są w posiadaniu strony, która na dowodach tych opiera swoje żądanie jest zabiegiem niedopuszczalnym, a czynienie z tego żądania zarzutu apelacyjnego zupełnie bezprawne.

Analizując treść uzasadnienia Sądu pierwszej instancji należy podkreślić, że nie było uchybieniem przez powoda niezawiadomienie dłużnika o dokonanej cesji i nie jest to przesłanka konieczna dla ważności umowy cesji dokonanie takiego zawiadomienia.

W tym zakresie nieprawidłowe wnioski z treści art. 512 kc wyprowadził Sąd pierwszej instancji.

Owa niewłaściwa interpretacja prawa nie ma jednak znaczenia dla oceny zasadności apelacji bowiem dowodowo powód nie spełnił wymogów z art. 6 kc i 232 kpc, a więc nie udowodnił swojego roszczenia i z tych przyczyn apelacja negująca tę ocenę Sądu Rejonowego jest chybiona.

W wielu orzeczeniach sądy powszechne jak i Sąd Najwyższy wyrażają stanowisko, z którym tut. Sąd w pełni identyfikuje się, że strona, która nie przedłożyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, jeśli na niej

spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia w sprawach, w których ustaleń Sąd dokonuje w oparciu o zasadę kontrydiktoryjności.

Takim ryzykiem w niniejszej sprawie było dla powoda oddalenie powództwa.

W wyroku z dnia 24 listopada 2010r. sygn. akt II CSK 297/10 Lex Nr 970074 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż w obowiązującym kontrydiktoryjnym modelu postępowania sądowego o rodzaju i zakresie roszczenia decyduje powód, a ciężar udowodnienia twierdzeń spoczywa na tej stronie, która je zgłasza (art. 6 kc w zw. z art. 232 zdanie pierwsze kpc). Sąd z urzędu może wprawdzie dopuścić dowód (art. 232 zdanie drugie kpc), ale powinien to uczynić tylko pomocniczo i w sytuacjach wyjątkowych. Z reguły nie ma podstaw do takiego swoistego wyręczenia stron w inicjatywie dowodowej jeżeli są one reprezentowane przez zawodowych pełnomocników. Tutejszy Sąd w pełni podziela przywołany wyżej pogląd, którym ponad wszelką wątpliwość kierował się Sąd pierwszej instancji orzekając w niniejszej sprawie.

Sąd drugiej instancji w myśl art. 385 kpc przywołanej regulacji prawnej oddala apelację jeżeli jest ona bezzasadna.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy w Zamościu orzekł jak w sentencji.